

Har du ...

også opplevd å få hjelp fra en ukjent? Takk vedkommende på Instagram og bruk hashtagene #takkukjente #kamillenorge

ØYEBLIKKET SOM FORANDRET LIVET

Takk, ukjente!

Det var den fineste sommerdagen på stranda. Så kom uværet. Veronica fikk et tre over seg og var millimeter unna å bli lam. Da kom to ukjente til unnsetning.

TEKST: Tine Cecilia Holm FOTO: Julie Christine Krøvel

Sommeren 2014. Det er knallvår. Tropevarme. Veronica Olsen (30) fra Tomter vil nyte de siste feriedagene. Sønnen Matheo har overnattet hos mormor, og de har sammen med Veronicas søster og niese reist i forveien til Breivoll-stranda ved Vinterbro i Ås, og Veronica drar for å møte dem der.

Matheo er glad for å se henne. De leker i vannet, bader og koser seg. De er glade og har ikke en bekymring i verden.

Brått kommer det en mørk sky på himmelen, og det begynner å regne. Det blåser kraftig opp, og i det fjerne høres torden. Regnet går over til haglbyger; svære, harde isklumper som gjør vondt når de treffer kroppen. Det blåser nå med voldsom styrke, det er som en tornado feier over det fredelige badestedet.

Stranda er smekkkfull av familier, og mange barn hylgråter av redsel. Raskt pakker familien Olsen badesakene, og begynner å gå de 500 meterne fra sandstranda opp mot parkeringsplassen. Det tordner og lyner rett over dem, og de er engstelige. Veronica stopper på naturstien for å legge et håndkle over ryggen til sønnen sin.

NÅ DØR JEG!

Da hører hun det knirke i et tre rett på andre siden av stien. «Treet kommer,» hører hun moren rope. Så rekker hun ikke å tenke mer før gigantreet dunder i bakken og river henne med seg. Treet faller over henne. Det er så stort! Det dytter henne lenger og lenger ned i bakken. Hun kjenner en intens, verkende og brennende smerte i ryggen og tenker at nå er ryggen knust. Skrekkslagen roper hun ut: «Dette klarer jeg ikke. Nå dør jeg.»

Hvor er Matheo? Veronica sitter med beina under seg og med monstertreet over magen og kikker opp. Det gjør vondt i nakken. Der får hun heldigvis øye på sønnen. Han står mellom to stammer og gråter, søkkvåt og full av kvister og blader. Noen ukjente hjelper ham ut av treet, og hun kan ikke lenger se ham. Veronica prøver å bevege på en fot, men foten lystre ikke.

«Jeg er lam fra livet og ned», farer det gjennom hodet hennes. Livet er over: Aldri mer skal hun kunne stå opp av senga selv, leke med barna sine eller kunne gå ut og danse med venninner.

FÅR HJELP AV UKJENTE

Noen prøver å løfte treet vekk fra henne, men må gi opp, det er for tungt. Da setter to mennesker seg ned ved siden av henne. En voksen dame, sykepleier, setter seg bak henne og holder henne stabil. En voksen gutt, som trolig er kvinnens sønn, setter seg foran, slik at hun kan

støtte seg på ham.

Veronica snakker panisk: «Jeg er lam». Kvinnen og gutten er helt rolige. De snakker med henne, roer henne ned, sier at alt vil gå bra, nå må de bare vente på hjelp. En tredje person holder en parasoll over Veronica for å skjerme henne fra haglstormen.

I det fjerne hører hun moren si navnet hennes. Stemmen høres redd ut. Noen mumler at ambulansen tar for lang tid og at de må ringe igjen. Veronica vet ikke da at lungene er punktert, hun merker bare at hun ikke har mer pust igjen og hvisker til hjelperne sine at noen må ringe mannen hennes. Hun strever med å holde øynene åpne. Lukker hun dem, blir hun kanskje borte for alltid, tenker hun. Kvinnen og gutten holder henne fast og gjentar at hjelpen kommer snart.

Etter det som virker som flere timer, men som er tre kvarter, er både politi, brannmenn og ambulansfolk på stedet. Et par brannmenn går løs på treet med motorsag og får Veronica løs. Hun spør om smertestillende og får morfin. Deretter løftes hun over på en bære. Til nå har hun følt seg varm, men på båra fryser hun og skjelver. En brannmann tar av seg jakka si og legger den over henne.

Mannen hennes har nådd fram til ulykkesstedet og rekker akkurat å bli med ambulansen. Veronica er iskald, og en sykepleier vil klippe av henne bikinien. Det er viktig å få klærne av og varme henne opp. ➔

Nå dør jeg!

Takknemlig: – Jeg var millimeter fra å bli lam. Nå nyter jeg livet, sier Veronica, her tilbake på ulykkesstranden med sønnen Mattheo (6) og datteren Isabelle (9).

Ett år etter: – Treet var like stort som danskebåten, synes sønnen Matheo. Han var vitne til at mamma Veronica brakk ryggen da treet dundret i bakken under det dramatiske uværet på Breivoll-stranda.

Takk: – Jeg vil takke den voksne damen og den unge mannen som holdt meg stabil mens vi ventet på ambulansen. Skadene kunne blitt større om de ikke hadde vært der, sier Veronica.

Gjemmer på minner: I bagen fra ulykkesdagen ligger fortsatt solkremen hun brukte sammen med bikinien som ble klippet av henne i ambulansen.

Det jeg savnet på Sunnaas var ikke ferier, men hverdagene.

Foto: Christian Paulsen

Bæres bort: – Jeg visste ikke om jeg ville overleve, sier Veronica. Brannmenn gikk løs på treet med motorsag for å få tobarnsmoren løs. Her bæres hun til ambulansen.

Da blir Veronica sint: «Det er en helt ny bikini, den var dyr!». Sykepleieren sier at hun skal klippe så skånsomt hun kan, slik at den kan sys sammen igjen. Da går hun med på det.

KAN JEG GÅ IGJEN?

Det viser seg at begge lungene er punktert, hun har et veldig stygt brudd i ryggen og sju ribbensbrudd. Veronica spør om hun vil kunne gå igjen. Legen svarer at det er for tidlig å si. Hun får dren i en lunge, og blir flyttet til Ullevål sykehus samme kveld for ryggoperasjon.

Tidlig morgenen etter blir Veronica operert. Kirurgen forteller etterpå at operasjonen er vellykket. Han har operert inn en 24 cm lang jernplate for å støtte opp ryggen. I morfinrus spør hun: «Kan jeg løpe KK-mila 5. september?» Kirurgen ler litt da.

Familien opplever det som tøft å se henne på intensivavdelingen med pustemaske og slanger overalt. Omtåket gråter Veronica fordi de nye sandalene hennes ble igjen på badeplassen. Uten at hun vet om det, reiser mannen hennes tilbake, finner sandalene under ulykkestreet, drar dem fram, og ved hjelp av svigermor får de vasket og rensset skoene og gitt dem til henne.

I ettertid kan hun le av at hun fortvilte over et par sko, men hun er blitt fortalt at det er en naturlig reaksjon i den sjokkfasen hun var i. Skoene og bikinien betyr fortsatt mye for henne, de er minner om hendelsen. Ei uke

blir hun liggende på sykehuset før hun blir overflyttet til Sunnaas sykehus for rehabilitering.

TAKKNEMLIG FOR LIVET

11. september, knappe to måneder etter ulykken, er hun hjemme igjen. Siden har hun trent iherdig hos fysioterapeut, og er i dag tilbake i 30 prosent stilling som frisør. Målet er å klare halv stilling i løpet av høsten. Livet er totalt snudd på hodet. Samtidig er hun takknemlig. Hun var millimeter fra å bli lam og vet hvor heldig hun er som kan gå igjen. Ting hun før kunne irritere seg over, er ikke viktig lenger.

– I dag gleder jeg meg mer over hverdagen. Jeg nyter livet mer enn før. Det jeg savnet på Sunnaas var ikke ferier, men hverdagene hjemme. Jeg savnet til og med at barna kranglet!

– Jeg bruker mer tid på folk som er hyggelige og mindre på dem som ikke gir meg god energi. Ryggen er stiv, og jeg må sannsynligvis leve med en stor jernplate i ryggen livet ut. Jeg vet ikke om jeg blir bedre. Men jeg nekter å la det ødelegge livet mitt, sier hun.

Nå håper Veronica på kontakt med kvinnen og den unge mannen som satt sammen med henne den fatale timen etter ulykken. Uten dem kunne skaden blitt enda større. Hun vil så gjerne takke for hjelpen.

#takukjente

«Jeg er dem evig takknemlig»

Aleksandra (26)

På vei til et jobbmøte i Sandefjord i januar i år, mister Aleksandra Alexandersen fra Oslo kontrollen over bilen på glattføret. I en krapp sving prøver hun å styre unna en lastebil, men bilen sklir og havner sideveis inn i fronten på lastebilen. Det smeller. Så husker ikke Aleksandra mer før hun forslått og omtåket hører en dame rope at det går bra. Utenfor bilen holder to menn på med å grave bilen fri for snø. Så kommer ambulansen, noen får henne inn i bilen og hun blir fraktet til sykehus.

– Jeg vil takke de ukjente englene som hjalp til etter ulykken, jeg er dem evig takknemlig. Lastebilsjåføren jeg kolliderte med har jeg snakket med, men de andre vet jeg fortsatt ikke hvem er, sier Aleksandra.

Har du ...

også opplevd å få hjelp fra en ukjent? Takk vedkommende på Instagram og bruk hashtagene #takukjente #kamillenorge

«Denne ukjente naboen reddet livet mitt.»

Kristine (41)

I mai i år våkner Kristine Nilsen Oma midt på natten av at noen banker på døra av full kraft. Omtåket av søvn får hun omsider lukket opp døra. Ei dame hun aldri har sett før, skriker hysterisk at hele boligblokka er i brann og at hun må komme seg ut. Kristine har ME og bruker lang tid på å komme seg ut og opp.

– Denne ukjente naboen reddet livet mitt og sikkert flere andres også, sier Kristine som også fikk reddet ut katten sin.

«Jeg har fått livet og økonomien på rett kjøligjen.»
Hege (33)

Hege Therese Andresen fra Fredrikstad er langt nede etter et samlivsbrudd. Hun mister styringen over økonomien, og bruker over evne. Regningene klarer hun ikke å betale, de hoper seg opp og det ender med at hun brenner dem i peisen. Gjelden vokser i takt med fortvilelsen. Stor er overraskelsen da hun blir oppringt av Luksusfellen på Tv3: En ukjent venn har meldt henne på.

– Jeg vet fortsatt ikke hvem det er og vil veldig gjerne takke personen. Luksusfellen ble redningen for meg, sier tobarnsmammaen, som i dag har ny samboer og har fått livet og økonomien på rett kjøligjen.

VIVIL
TAKKE!
Hjelp fra et annet
menneske kan snu
opp ned på alt.

«Ingen ville svare på om jeg skulle få oppleve å bli tenåring.»

Emilie (21)

Åtte år gammel fikk Emilie beskjed om at det eneste som kunne redde livet hennes var en hjertetransplantasjon.

– Takket være en ukjent familie som sa ja til organdonasjon i en veldig vanskelig situasjon, fikk jeg lov til å leve litt lenger. Dette er en takk til organdonoren, du ga meg livet i gave og ord kan ikke beskrive hvor utrolig takknemlig jeg er. Jeg skulle gjerne møtt familien din og takket ansikt til ansikt, for da ville de kunne se at barnet deres reddet et liv etter sin død. Kanskje ville det være en liten trøst i tøffe perioder, sier Emilie.

– I år fyller jeg 21 år, og hvis man spør venninnene eller familien min, ville ingen av dem svare om jeg skulle få oppleve å bli tenåring, sier Emilie.

– At de pårørende sier ja til donasjon, kan bety alt for et annet menneske. En donor kan redde hele sju mennesker!